

Arrest

nr. 158 562 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 maart 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers op respectievelijk 28 maart 2013 en 2 april 2013 ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te

verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 18.09.2012 en betekend op 21.09.2012

(...)

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar (maximum drie jaar) in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 18/09/2012 en betekend op 21/09/2012.”

Deze beslissingen worden bij het inleidende verzoekschrift gevoegd als zijnde de aangevochten beslissingen, waardoor wordt aangenomen dat deze het voorwerp uitmaken van het thans voorliggende beroep.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.1.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.1.3. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

2.1.4. Ter terechtzitting lichten verzoekers toe dat zij na het nemen van de bestreden beslissingen zijn teruggekeerd naar Kosovo, maar dat zij zich thans opnieuw op het Belgisch grondgebied bevinden.

Verzoekers geven aldus aan gevolg te hebben gegeven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor deze bevelen volledige uitvoering hebben gekregen. Verweerder betwist voormeld gegeven en voormelde vaststelling ter terechtzitting niet. Het gegeven dat verzoekers intussen zijn teruggekeerd naar België doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op de vaststelling dat zij volledige uitvoering hebben gegeven aan de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verzoekers ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij huidig beroep in zoverre dit is gericht tegen deze aangevochten beslissingen. Verzoekers stellen in antwoord hierop dat zij niet willen dat deze bevelen later tegen hen zullen worden gebruikt. Verzoekers

slagen er evenwel niet in op concrete wijze aannemelijk te maken op welke wijze de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op latere datum nog tegen hen zouden kunnen worden gebruikt, rekening houdende met het gegeven dat zij hieraan op zich thans uitvoering hebben gegeven. Verweerder erkent ter terechtzitting uitdrukkelijk dat voor hem de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, gelet op de uitvoering die eraan werd gegeven, *“uit het rechtsverkeer zijn verdwenen”*. Ter terechtzitting zijn beide partijen het er over eens dat in de situatie dat volledige uitvoering werd gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten niet blijkt dat deze bevelen op latere datum nog tegen verzoekers zouden kunnen worden gebruikt.

De Raad stelt vast dat verzoekers, gelet op hun terugkeer naar het land van herkomst en de uitvoering die bijgevolg werd gegeven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet duiden welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van deze bestreden beslissingen hen nog kan opleveren en niet aantonen dat zij nog een actueel belang hebben bij het aanvechten ervan.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekers niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013.

2.2. Wat de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod betreft

In de mate dat dient te worden aangenomen dat het beroep eveneens is gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod van 18 maart 2013, stelt de Raad vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift enkel richten tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen *“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten”*, waarna zij een betoog houden over *“de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheden naar Kosovo”* en het geweld en de discriminatie ten aanzien van minderheden in Kosovo, waarbij zij een aantal rapporten aanhalen. Verzoekers ontwikkelen nergens een middel dat duidelijk is gericht tegen de hen opgelegde inreisverboden. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412). Gelet op hetgeen voorafgaat, is het beroep eveneens onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de inreisverboden van 18 maart 2013.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS